

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 62.906 van 31 oktober 1996
in de zaak A. 63.458/VII-13.122.**

In zake : Freddy FEYAERTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van VLAAMS-BRABANT.

tussenkomen de partij :

de b.v.b.a. VANHOLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. VANDEBROEK,
kantoor houdende te LEUVEN,
C. Meunierstraat 125.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy FEYAERTS op 27 april 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 6 april 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat o.m. door hem werd ingesteld tegen het besluit van 14 november 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zaventem houdende vergunning aan de b.v.b.a. VANHOLE voor het hernieuwen van de vergunning voor een bestaande mechanische schrijnwerkerij gelegen te Zaventem, Schapenweg 45, wordt verworpen en het beroepen besluit bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 56.358 van 17 november 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 4 maart 1996;

Gelet op de beschikking van 11 maart 1996 die de tussenkomst van de b.v.b.a. VANHOLE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat R. SEVENS die, loco Advocaat N. VANDEBROEK verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

1. De tussenkomende partij krijgt op 26 augustus 1965 een exploitatievergunning voor een mechanische schrijnwerkerij en meubelmakerij, gevestigd te Zaventem, Schapenweg 45 voor een periode van dertig jaar.

De schrijnwerkerij grenst aan de binnenkoer en tuin van verzoeker.

2. Op 17 maart 1994 verwerpt de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant het beroep dat door verzoeker en diens echtgenote was ingesteld tegen een besluit van 25 oktober 1993 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zaventem houdende vergunning aan de tussenkomende partij om de exploitatie te veranderen.

Op 12 augustus 1994 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zaventem een milieuvergunningsaanvraag in voor het hernieuwen van de vergunning voor de bestaande inrichting. Blijkens het aanvraagformulier worden in het bedrijf 19 werknemers tewerkgesteld. De gemiddelde jaarproductie van de vervaardigde producten omvat 240 meubelen, 1290 m² muurbekleding en 360 m² tussen-schotten.

3. Op 14 november 1994 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zaventem de gevraagde milieuvergunning voor het verder inrichten en uitbaten van een mechanische schrijnwerkerij met meubelmakerij zodat deze voortaan zou omvatten : "werkplaatsen voor mechanische houtbewerking met machines met een geïnstalleerd vermogen van ongeveer 51 kW (...), 2 persluchthouders en 1 luchtcompressor (...), een verfspuitinrichting (2,4 kW + 2 x 0,68 kW), een houtverbrandingsinstallatie van 0,500 m³, houtopslag en kleine opslag van lijmen en vernissen (...), een dubbelwandige ondergrondse mazouttank van 5.000 l en de lozing van

normaal huisafvalwater in het openbaar riool van de Schapenweg".

4. Met een aangetekend schrijven van 12 december 1994 wordt namens het echtpaar FEYAERTS-VANFRAECHEM en het echtpaar VANFRAECHEM-VERDEYEN beroep ingesteld tegen laatstvermeld besluit.

5. Op 7 februari 1995 brengt het bestuur ruimtelijke ordening (buitendienst Vlaams-Brabant) een ongunstig advies uit, waarin inzonderheid wordt gesteld :

"In overeenstemming met het Vlarem deel ik u mee dat het perceel waarop de aangevraagde inrichting zich bevindt volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij K.B. van 7 maart 1977, gelegen is in een woongebied.

Binnen een straal van 500 m bevindt zich :

- ten noorden : woongebied;
- ten zuiden : woongebied + landschappelijk waardevol agrarisch gebied;
- ten oosten : woongebied;
- ten westen : woongebied + parkgebied.

Er is een Algemeen Plan van Aanleg goedgekeurd bij K.B. van 15 januari 1957,), welke voor het perceel een gesloten bebouwing voorziet. Er is geen Bijzonder Plan van Aanleg. Een kopie van het gewestplan is bijgevoegd zodat u beschikt over de beschrijving van de bestemmingen zoals beschreven in art. 21 van het Vlarem.

De exploitatie kan, gelet op de onverenigbaarheid met de bepalingen van artikel 5.1.0. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen niet aanvaard worden. Dit gelet op de ligging in een fijnmazig woongebied met hoge bouwdichtheid waardoor de voorgestelde activiteit gezien zijn specifieke aard en schaalgrootte niet verenigbaar is met deze omgeving".

6. Op 8 februari 1995 stelt het bestuur milieuvergunningen (Vlaams-Brabant) voor om het ingediende beroep te verwerpen.

7. Op 20 maart 1995 adviseert de provinciale milieuvergunningscommissie unaniem het beroep niet in te

willigen en het besluit van het college van burgemeester en schepenen te bevestigen.

8. Op 6 april 1995 wordt het bestreden besluit genomen.

Overwegende dat de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aanvoert van artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, van artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, en van "de motiveringsplicht"; dat zij dit middel inzonderheid als volgt toelicht :

"Overeenkomstig de vaste rechtspraak van Uw Raad is de overheid die moet beslissen over een milieuvergunningaanvraag krachtens artikel 2 par. 1 van de stedenbouwwet ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen in acht te nemen.

(...)

De inrichting is gelegen in een woongebied, volgens het Gewestplan Halle-Vilvoorde.

A. Krachtens art. 5.1.0. van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 zijn de woongebieden bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

In deze bepaling worden twee redenen aangegeven waarom bepaalde bedrijvigheden niet in een woongebied kunnen worden toegestaan, met name wanneer het bedrijf door de 'taken' die het verricht, ter wille van de goede ruimtelijke ordening in een daartoe aangewezen gebied afgezonderd dient te worden en derhalve met dat gebied onbestaanbaar is, of wanneer het bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. Bij de beoordeling van de reden van onbestaanbaarheid dient rekening te worden gehouden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste, inzonderheid om redenen van ruimtelijke

ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied.

(...)

De vergunningverlenende overheid moet dus nagaan of de inrichting past in een woongebied en moet de redenen aangeven waarom zij van oordeel is dat zulks het geval is. Zij moet dus de redenen aangeven waarom de inrichting bestaanbaar zou zijn met de bestemming woongebied en verenigbaar met de onmiddellijke omgeving.

(...)

De bestreden beslissing is wat dit aspect van de zaak betreft op geen enkele redengeving gestoeld en schendt derhalve de aangehaalde rechtsregels.

(...)"

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar memorie van antwoord op repliceert dat het ongunstig advies van het bestuur ruimtelijke ordening impliciet werd gewijzigd ingevolge het unaniem gunstig advies van de provinciale milieuvergunningscommissie, dat, wat betreft de planologische onverenigbaarheid, de bestreden beslissing aansluit bij een recente beslissing van 17 maart 1994, een regularisatievergunning, waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingediend, zodat de planologische verenigbaarheid van de inrichting op dit ogenblik thans eigenlijk niet meer ter discussie staat, dat de bouwvergunning voor de inrichting werd verleend in 1967, op gunstig advies van het toenmalig bestuur ruimtelijke ordening en sedertdien geen enkele volumeuitbreiding meer doorgevoerd werd, dat de door verzøkende partij ingeroepen artikelen niet voorzien in een principiële onverenigbaarheid, en dat de omschrijving "ambacht en kleinbedrijf" een feitelijke kwestie is die door de overheid dient geïnterpreteerd te worden; dat de verwerende partij verder stelt :

"Overwegende dat Uw Raad ... in het arrest 56.365 eveneens dd. 17.11.1995, in een soortgelijke zaak van oordeel was dat wanneer de B.D. in een vroegere beslissing (in casu van 04.08.1988) van oordeel was dat er toen géén planologische onverenigbaarheid zou bestaan, de motivering van de vervolgens bestreden

beslissing, die conform het KB dd. 28.12.1992 van oordeel was dat er wél onverenigbaarheid bestond, niet voldoende gemotiveerd was zodat deze beslissing door Uw Raad vernietigd werd (arrest BEKEN n° 56.365);

Het is precies deze omstandigheid die ook aangehaald werd in de thans bestreden beslissing, temeer daar in vorige beslissing van de B.D. in deze zaak dd. 17.03.1994 (en waartegen geen verhaal ingediend werd), op dit aspect wel degelijk ingegaan werd nu in de overwegingen blz. 3 vastgesteld werd dat niet betwist wordt dat de uitbating zich in een woonzone situeert met verwijzing naar de reeds voor het gewestplan bestaande stedenbouwkundig statuut van woonzone (A.P.A. K.B. dd. 15.01.1957) en de niettemin door het CBS van Zaventem afgeleverde bouwvergunning op basis van een gunstig advies van het toenmalig bestuur van stedenbouw en ruimtelijke ordening zodat deze beslissing 'ervan uitging dat de inrichting planologisch verenigbaar is met de omgeving';

Conform de beginselen zoals vastgelegd in bovenstaand arrest dd. 17.11.95, zou het van weinig ernst getuigen indien de verwerende partij hier thans, één jaar later, hier zou op terugkomen en thans voorhouden dat er wél planologische onverenigbaar zou bestaan en Uw Raad zou waarschijnlijk niet nagelaten hebben, ditmaal op verzoek van de tussenkomenende partij, dit ook te laten gelden";

Overwegende dat de tussenkomenende partij, wat de problematiek van de bestaanbaarheid met de planologische bestemming betreft, hier nog aan toevoegt :

"dat wel de vraag dient beantwoord te worden of het bestreden besluit terzake al dan niet voldoende gemotiveerd is;

dat de Raad van State in zijn tussenarrest van oordeel was dat de verwerende partij en de BVBA VANHOLE de voldoende motivatie niet konden bewijzen louter door te verwijzen naar de goedkeuring van die beslissing tot het afleveren van de vergunning tot uitbreiding van de inrichting door de Bestendige Deputatie dd. 17/3/94;

dat vooreerst echter in het beroepsverzoekschrift van FEYAERTS bij de Bestendige Deputatie dd. 12/12/94 geen argumenten aangehaald werden die wezen op gewijzigde omstandigheden sinds 17/3/94;

dat aldus de Bestendige Deputatie in haar beslissing dd. 6/4/95 verwezen heeft naar haar vorige beslissing dd. 17/3/94 terzake, zodat deze beslissing wel degelijk als voldoende gemotiveerd kan beschouwd worden;

...
dat bovendien in de vorige beslissing dd. 17/3/94 (en waartegen geen verhaal werd ingediend) de beslissing dienaangaande wel degelijk gemotiveerd werd : er wordt op p. 3 van het besluit vastgesteld dat niet betwist wordt dat de inrichting zich in een woonzone situeert met verwijzing naar de reeds voor het gewestplan bestaande statuut van woonzone en niettemin werd door het College van burgemeester en schepenen van Zaventem een bouwvergunning afgeleverd op basis van een gunstig advies van het toenmalig Bestuur van Ruimtelijke Ordening;

dat aldus de beslissing er mocht van uitgaan dat de beslissing planologisch verenigbaar is met de omgeving;

...
dat aldus dient besloten te worden dat de beslissing van de Bestendige Deputatie wel degelijk afdoende gemotiveerd is;

Aangezien de heer FEYAERTS voorhoudt dat er geen sprake kan zijn van 'ambacht of kleinbedrijf' daar er 19 mensen tewerkgesteld worden;

dat er echter geen nauwkeurige omschrijving van de begrippen 'ambacht en kleinbedrijf' voorhanden is zodat de feitelijke omstandigheden in acht dienen genomen te worden;

dat echter de Bestendige Deputatie gesteld heeft ... dat het karakter 'ambacht en kleinbedrijf' minder te maken heeft met het aantal tewerkgestelde personen dan met de wijze waarop geproduceerd wordt, waarbij gesteld werd dat sommige overheidsinstanties als limiet 50 werknemers aanvaarden en andere instanties 200 werknemers als limiet aanvaarden;

...
dat bovendien op te merken valt dat het in casu een schrijnwerkerij betreft zodat deze 19 werknemers nooit allemaal op hetzelfde tijdstip aanwezig zijn maar dat de helft van de werknemers voortdurend bestellingen aan het uitvoeren zijn bij klanten";

Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag, op grond van artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen;

Overwegende dat het bedrijf gelegen is in een gebied dat door het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, tot woongebied is bestemd;

Overwegende dat krachtens het bepaalde in artikel 5.1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en klein bedrijf enkel in een woongebied toegestaan kunnen worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, m.a.w. dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied, rekening gehouden dient te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied (bv. louter residentiële villawijk, of woonpark); dat bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, uitgegaan dient te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of van de bijzondere bestemming die het bijzonder plan van aanleg van het gebied aan die omgeving heeft gegeven;

Overwegende dat de bezwaren van de beroeps-indieners en het verweer van de huidige tussenkomende partij worden samengevat en geëvalueerd in volgende bewoordingen :

"Gestelde bezwaren en aanspraken :

- 1) Inrichting onverenigbaar met begrip 'woonzone'; het is ook geen 'kleinbedrijf of ambacht' want het stelt 19 personen te werk;
- 2) het bedrijf veroorzaakt lawaaihinder en trillingen, tijdens de zomermaanden wordt met open ramen gewerkt; de bestreden vergunning legt geen afdoende maatregelen tegen deze hinder op;

Evaluatie van het beroepsschrift :

- 1) Het karakter 'kleinbedrijf of ambacht' heeft minder te maken met het aantal tewerkgestelde personen dan met de wijze waarop geproduceerd wordt. Sommige overheidsinstanties nemen als limiet voor ambacht of kleinbedrijf 50 werknemers andere instanties hanteren 200 werknemers als limiet.
- 2) Op de vraag of met open raam gewerkt wordt in de zomer, wordt door de exploitant aan de PMVC medegedeeld dat dit 1 x voorgevallen is tijdens de voorbije zomer toen het 35°C warm was. Overigens kan slechts een klein stukje bovenaan van de vensters geopend worden;

De aanvrager bvba Van Hole werd gehoord door de PMVC. Er wordt een toelichtende nota neergelegd. Deze wordt besproken.

Het betreft samengevat :

- 1) Onverenigbaarheid van het bedrijf met de woonzone.
De bestendige deputatie besliste reeds op 17.03.1994 dat de inrichting planologisch verenigbaar is met de omgeving. Beroepindiener haalt geen argumenten aan die hieraan iets veranderen.
- 2) Lawaai- en trillingshinder.
Beroepindiener heeft geen bezwaar ingediend tijdens het openbaar onderzoek. Aanvrager stelt zich vragen over de objectiviteit van het beroep. Er werd inmiddels een akoestisch onderzoek uitgevoerd en maatregelen werden getroffen om geluidshinder te beperken;

Evaluatie :

- 1) De huidige aanvraag betreft het verder uitbaten van de bestaande inrichting. Aangezien er sinds de uitspraak van de bestendige deputatie van 17.03.1994 niets veranderde aan de inplanting van

de inrichting, is zij planologisch verenigbaar met de omgeving.

- 2) Het Vlarem zegt nergens dat wie geen bezwaren indiende, geen beroep zou kunnen indienen. De geluidssituatie van de inrichting is inderdaad verbeterd";

dat tenslotte volgende motivering wordt geformuleerd :

"Overwegende dat de schrijnwerkerij is gelegen in een dichtbebouwde woonzone, op de hoek van twee straten; langs de Jagersstraat de bedrijfsgebouwen aan de aanpalende woning van de Heer en Mevrouw VAN FRAECHEM-VERDEYEN grenzen; deze woning een gemeenschappelijke muur heeft met de bedrijfsruimte; langs de Schapenweg de schrijnwerkerij aan de binnenkoer en tuin van de woning van de Heer en Mevrouw FEYAERTS-VAN FRAECHEM grenst; tussen deze woning en de bedrijfsgebouwen er een open ruimte is van een 15-tal meter breedte (Het zijn de bewoners van deze woningen die beroep hebben ingesteld tegen de afgeleverde vergunning);

Overwegende dat :

- het beroepschrift is gesteund op het feit dat een bedrijf dat 19 werknemers tewerk stelt en dat geluidshinder veroorzaakt niet kan worden beschouwd als een 'ambachtelijk- en klein bedrijf' en dus ook niet thuishoort in een woongebied; volgens de beroepers het bedrijf lawaaihinder en trillingen veroorzaakt, niet alleen in de naburige woning, maar ook in de woning die geen gemeenschappelijke muur heeft; de meeste hinder tijdens de zomermaanden wordt ondervonden, wanneer vaak met open ramen wordt gewerkt;
- naar aanleiding van deze klachten over geluidshinder in 1993 en 1994 geluidmetingen werden uitgevoerd teneinde de omvang van de hinder vast te stellen; in juni 1993 een beperkt akoestisch onderzoek werd uitgevoerd naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie van een aantal uitbreidingen die werden doorgevoerd en niet waren opgenomen in de vergunning; ingevolge beroep ingesteld tegen de toen door de gemeente Zaventem afgeleverde vergunning in 1994 een uitgebreid akoestisch onderzoek werd uitgevoerd waarbij werd verplicht dat minstens één meetpunt diende vastgesteld in de aangrenzende woning; in de periode tussen het eerste en het tweede geluidsonderzoek door de exploitant van de schrijnwerkerij bijkomende geluidsisolatielwerken werden uitgevoerd; zo werd de ganse zijgevel, die gedeeltelijk grenst aan de woning van één van de klagers bijkomend geïsoleerd met een 6 cm dikke rotswolplaat afgedekt met een gipskartonplaat;

voor de ramen in deze gevel een bijkomende beglazing werd aangebracht aan de binnenzijde zodat een 10 cm dikke luchtspouw werd gecreëerd tussen het bestaande raam en het bijkomende glasraam; daarenboven het volledige plafond van de werkplaats waar de houtbewerkingsmachines staan opgesteld, een 30-tal cm werd verlaagd door een geluidsisolerende plafondbekleding aan te brengen; het geheel van de uitgevoerde werken een duidelijk gunstige weerslag heeft gehad op de geluidsoverlast; dit niet alleen mondeling werd bevestigd door de bewoners van de aanpalende woning, maar ook blijkt uit de vergelijking van de resultaten van de twee meetcampagnes, waarbij gemiddeld een verlaging van 3 à 4 db(A) werd vastgesteld;

- bij de tweede meetcampagne de meetresultaten werden getoetst aan de opgelegde voorwaarden voor inrichtingen die een gemeenschappelijke muur hebben met bewoonde vertrekken; daarenboven de meetwaarden werden getoetst aan de richtwaarden opgenomen in de ontwerp-tekst voor wijziging van Vlare II; in deze ontwerp-tekst een richtwaarde van 33 db(A) als aanvaardbare waarde overdag in bewoonde vertrekken gelegen in woongebieden, wordt vooropgesteld;
- daar voor geen enkele van de beoordeelde geluidsbronnen een overschrijding van deze waarde werd vastgesteld, mag worden gesteld dat er geen onaanvaardbare geluidshinder is in de aanpalende woning;
- op de andere meetpunten, waarvan er één was gesitueerd op de binnenkoer van de woning van de Heer en Mevrouw FEYAERTS-VAN FRAECHEM, in de Schapenweg 41 nergens grote overschrijdingen van de toegelaten grenswaarden werden vastgesteld zodat ook daar geen onaanvaardbare geluidshinder voorkwam; gezien in de werkplaats waarin de ramen zich bevinden in de zijgevel die uitkijkt op de binnenkoer van de klagers geen machines zijn opgesteld en deze werkplaats door een geïsoleerde wand fysisch is gescheiden van de werkplaats waar het merendeel van de houtbewerkingsmachines zijn opgesteld, ervan dient uitgegaan dat er geen merkbaar verschil bestaat tussen het werken met open ramen en het werken met gesloten ramen";

Overwegende dat uit de hierboven geciteerde onderdelen van de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat op het vlak van de toetsing van het ontwerp aan de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied, het bestreden besluit enkel vermeldt dat "het karakter 'kleinbedrijf of ambacht' ... minder te maken (heeft)

met het aantal tewerkgestelde personen dan met de wijze waarop geproduceerd wordt", dat "sommige overheidsinstanties ... als limiet voor ambacht of kleinbedrijf 50 werknemers (nemen)", daar waar "andere instanties ... 200 werknemers als limiet (hanteren)" en dat "aangezien er sinds de uitspraak van de bestendige deputatie d.d. 17.03.1994 niets veranderde aan de inplanting van de inrichting, zij planologisch verenigbaar (is) met de omgeving"; dat de motivering voor het overige enkel betrekking heeft op de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving en op de aanvaardbaarheid van het bedrijf vanuit milieutechnisch oogpunt; dat uit de motivering van het bestreden besluit niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of het ontwerp bestaansbaar is met de bestemming woongebied; dat ter zake van die bestaansbaarheid immers alleen, ter beantwoording van het desbetreffend bezwaar van verzoeker, vermeld wordt dat het feit dat het bedrijf 19 werknemers tewerkstelt niet impliceert dat het niet in een woongebied kan aanvaard worden; dat deze overweging echter niet tot uiting brengt waarom volgens de verwerende partij een bedrijf met de aard en de omvang van het kwestieuze wel bestaansbaar is met de bestemming woongebied;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkommende partij in dit verband niet met goed gevolg kunnen verwijzen naar de vergunning tot verandering van de inrichting die door de verwerende partij werd verleend bij besluit van 17 maart 1994, alleen al omdat dat besluit op het vlak van de planologische aanvaardbaarheid van de desbetreffende aanvraag enkel overweegt dat "(zich) sinds de bouwvergunning afgeleverd in 1967 ... geen volumevergroting (heeft) voorgedaan. Het bedrijf werd uitgebreid binnen de bestaande gebouwen"; dat die overweging immers, niet in het minst aangeeft waarom het bedrijf geacht wordt bestaansbaar te zijn met de bestemming woongebied; dat het feit dat er sinds 1967 geen volumevergroting is tot stand gebracht uiteraard nietszeggend is wat die bestaansbaarheid aangaat; dat het feit

dat verzoeker in zijn bezwaarschrift geen argumenten had aangehaald die wezen op gewijzigde omstandigheden sinds 17 maart 1994 dan ook niet relevant is; dat niet kan worden ingezien hoe 's Raads rechtspraak welke inhoudt dat een overheid die haar mening over de planologische verenigbaarheid van een inrichting fundamenteel wijzigt dit afdoende moet motiveren, zou kunnen strijden met het standpunt dat de overheid elke milieuvergunning afdoende moet motiveren; dat vermelde rechtspraak geenszins voorhoudt dat een overheid haar visie op de planologische aanvaardbaarheid van een bedrijf nooit mag herzien; dat die mogelijkheid zeker bestaat wanneer -zoals in dit geval- de vorige beslissing geenszins afdoende was gemotiveerd; dat het verweer voor het overige niet de formele motivering van het bestreden besluit betreft, doch de planologische aanvaardbaarheid van het bedrijf voorhoudt en aldus een niet in aanmerking te nemen post factum motivering vormt; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 6 april 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat o.m. door Freddy FEYAERTS werd ingesteld tegen het besluit van 14 november 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zaventem houdende vergunning aan de b.v.b.a. VANHOLE voor het hernieuwen van een bestaande mechanische schrijnwerkerij gelegen te Zaventem, Schapenweg 45, wordt verworpen en het beroepen besluit bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig oktober 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad
	R. STEVENS,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS

D. VERBIEST.